

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENYS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A^o 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La mala estrugància

Oh, la mala estrugància d'aquest senyor Garcia Prieto! Ell és el més dolç, el més pacífic, el més suau dels polítics espanyols. Ell és el que té més bona jeia. Es un anti-Villanova podríem dir. Resulta un governant per a dies tranquils, un mariner per a navegar en la bona mar.

Però el senyor Garcia Prieto té mala estrugància. Li vindrà això d'ésser gendre del difunt Montero Rios? L'haurà embruixat el comte de Romanones, que té cara de

brixot? No ho sabem. El que sabem és que el mariner de la bona mar, el mariner d'aiguada, podríem dir, s'ha trobat casualment al poder, al desformar-se les dugues més violentes, tepestes que hi ha hagut a Espanya en aquests darrers temps. Ell era cap del govern el di primer de juny de 1917. Ell era cap del govern els primers dies de març de 1918.

Ve't-aquí el nostre home, acostumat a barquejar en les aigües de l'estany del Rero, en mig d'un tràngol furiós com una galerna cantàbrica. Diu que diuen que ja n'ha soït. Però per a no naufragar, li ha calgut llençar tot el lastre: la Constitució, els principis liberals i fins la pròpia dignitat personal i política. Ja no dirigeix el navili. Es deixa portar i governar per les aigües esvalotades... El destí s'entocudeix en convertir el senyor Garcia en personatge de tragèdia.

ELS DRAMES DEL MAR

La pau dels esperits

QUAN En Jaume Brossa, Quixot internacional, arribà de París la vigília de les eleccions, de tots els múltiples pasquins, cap excità la seva curiositat com un de la «Lliga Regionalista» on s'excitava a votar-la en nom de «la pau dels esperits». Enlloc del món se concebria un cartell semblant—ens deia. Si és la guerra dels esperits la que arribarà amb la pau, la que ja està arribant. A l'endemà triomfava la «Lliga», i amb ella la pau dels esperits, és a dir, la renúncia a tota idealitat i a tota acció que no tingui per finalitat un profit o un domini.

Abans erem la ciutat dels tornaveus generosos. Res succeïa per Espanya o pel món, que no fós aquí recollit i aprofitat per a la nostra vida espiritual o política. Posseïem totes les inquietuts i eren nostres tots els crits. Aleshores ens digueren ciutat anàrquica, poble insaciabla, multitud subversiva, urbs on totes les utopies nacionalistes, polítiques o socials fermentaven en els caps com vins generosos. Aquesta sensibilitat era el nostre orgull. Semblava que la ciutat portés melena i xalina, atributs romàntics de les noves joventuts. I per Madrid, frivolitat i «covachuela», per Madrid resignació buròcrata i sensualitat flamenca, sentíem un menyspreu infinit. Ara... posseïm tots els silencis i totes les enraonades mansuetuts. Monsieur Prud'homme ha esdevingut ciutadà honorari de Barcelona. Els homes que anaven pregonant la bonanova, que anunciaven les aubades socials o catalanes, són empleats, i les col·lectivitats i Catalunya sencera, no aspiren més que a tenir taula parada. Tot el passat sentimental no fou més

—Impossible!... He promés salvar-me amb els del barco, o ofr-me amb ells.

que una infecció gorida. Infecció el catalanisme líric; infecció l'anarquisme apostòlic; infecció el republicanisme turbulent; infecció aquell cridar «present!» a tota commoció europea; infecció aquella frisança per la primàcia en la protesta o en la reforma.

I així, per aquesta renúncia a les intervencions idealistes, ha succeït que l'ànima vella de Madrid s'ha permutat amb la de Barcelona, i ara, davant d'una Barcelona oportunista, epicúrea i sofística, se redreça un Madrid inesperat, que va substituïnt les materialitats antigues amb les idealitats que eren patrimoni nostre. Els intel·lectuals madrilenys s'han ofert aquests dies an aquesta ànima. L'Ateneu no ha estat ni literari ni científic, sinó civil, i les veus han vitorejat i les plomes han exultat uns ideals que ja ens semblaven arcaics, per considerar innecessària la seva defensa, uns ideals vells d'un segle que anaven en cançons populars com la dedicada al general Torrijos, aquell general «que morí amb la espada en la mano—defendiendo la Constitución.»

Enyorem, amics, aquells dies de missatges airosament ingènuos, dels mitings sentimentals, de les manifestacions espesses, de les revistes cridaneres i esnobistes. De tota aquella vida no ens resta més que un ritme mecànic electoral. Hem deixat d'ésser la capital espiritual d'Espanya, perquè Madrid ens l'ha presa la capitalitat. En la guerra, en el reconeixement dels nous evangelis socialistes, en els fervors civils, Madrid té una superioritat exemplar.

Escoltant el remor de l'Ateneu de Madrid, he comprès que aquí ja vivim de crèdit.

PARADOX

La rosa i l'escardot

A MIDA que passa el temps va engrandint-se la figura del malaguanyat Prat de la Riba. Des de que a la Lliga li falta l'inspiració d'aquell patriota serè, savi i justicier, la colla d'En Cambó no n'encepega ni una. El regionalisme, dirigit per En Prat, tenia el toc suau d'una esquena de gat, dirigit per En Cambó és aspre com una esquena de erissó perseguit.

A les eleccions de diputats va cometre la Lliga una sèrie d'errors. A Vich va guanyar-se l'odi dels veraders catalanistes, imposant la candidatura d'un jaumista impopular. A Igualada no va accedir a la justa pretensió dels republicans, lleials aliats des de molts anys dels regionalistes, preferint ressucitar al vell caciquisme godonista. La força que tenia en alguns districtes l'ha desvirtuada abusant de la compra de vots, com al districte de Sant Feliu i altres. Malgrat la seva victòria aparent, les eleccions de diputats constitueixen un fracàs per a la Lliga. Sense profit de cap mena, deshonraren la seva campanya al·liant-se amb els carlins i perdent l'acta de Vich i una de Barcelona que hagueren pogut obtenir per a dos regionalistes.

I si les eleccions de diputats constitueixen una sèrie de desacerts, les de senadors són el comble de la estupidesa política. Com si la Lliga tingués un empenyo especial en ressucitar al més momificat dels partits de dreta, ha llençat sobre Catalunya la tasca de portar al Senat a tres carlins. Es un tràgala d'En Cambó als partits d'esquerra. Els antics republicans nacionalistes, que col·laboraven avui a l'acció de la Lliga, tindrien d'averگونyir-se del resultat d'aquestes eleccions, que constitueixen, gràcies a la Lliga, un triomf per al carlisme.

Cada dia enyorarà més Catalunya la pèrdua d'En Prat de la Riba. Si ell no hagués mort, hauria refrènat impaciències suïcides

i no hi hauria hagut ocasió de veure a dos catalans llençats d'un ministeri a puntades de peu, no s'haguera demostrat el fracàs del regionalisme fora de Catalunya i no s'haguera emporcat la Lliga amb el lastre carlí que la deshonra.

Quina diferència entre la tàctica atraient d'En Prat i la política agressiva d'En Cambó!

JEPH DE JESPU

LA PAU RUSSA

DE FULMEN A PARADOX

El nostre estimat company Paradox va recollir, al darrer número d'aquest setmanari, una al·lusió del nostre també estimat company Rovira i Virgili als qui en el darrer temps han actuat de defensors dels maximalistes russos (1). En Rovira i Virgili m'ha encarregat a mi, Fulmen, que soc inseparable amic seu, la feina de contestar a Paradox.

Paradox havia dit, fa algunes setmanes: «Són uns venuts els maximalistes russos? Són uns idealistes? Aviat ho sabrem. Si jo estàn venuts, es negaran a firmar la pau a Espanya. Si la firmen, senyal que estàn venuts.» Paraula més, paraula menys, tal era la tesi del company Paradox.

Al capdavant, la pau ha estat firmada. Una pau en condicions horribles per als russos. En Paradox sembla que hauria d'haver dit: «Confesso que els maximalistes són uns venuts o uns traidors.» Però, no. Encara creu en el deure de defensar-los. Encara troba que és únicament en ells on hi ha una grandesa d'esperit.

Es fàcil, per a un brillant escriptor com En Paradox, poetitzar la realitat trista i baixa. Ell ha poetitzat el maximalisme. Ell li ha donat un contingut espiritual que verament no té, ni per les seves idees, ni pels seus homes. Les seves fórmules, o són equívokes, com aquella de «la pau sense annexions ni indemnitzacions», o són buides, com aquella altra de «ni la guerra ni la pau».

Però, en fi, les fórmules, en si mateix, són el de menys. El crim dels maximalistes ha estat el destruir la potència militar de Rússia, que era l'única cosa que podia deturar als alemanys a Orient. I aquesta feina de desorganització i de descomposició la venia realitzant des dels temps de Kerenski.

I per cert que no sabem lligar l'apòlog de Kerenski feta per Paradox amb les seves posteriors apologies de Lenin i de Trotski. Aquell i aquests representen, respecte a problemes de la guerra i de la pau, dues tendències diametralment oposades. I també contradictori que sigui ara trotskista i ha estat kerenskista. Nosaltres creiem que Kerenski tenia raó davant dels maximalistes. La llàstima fou que Kerenski duia una mà de Pere Corominas a dins, i havia d'acabar per perdre.

Són els maximalistes els principals culpables de l'enfonsament rus. Amb aquest enfonsament, la causa dels aliats ha rebut un cop fortíssim. Obtindran els aliats la victòria, però aquesta exigirà nous esforços cruents i nous sacrificis de dolor. I creiem que això pugui ésser perdonat a bolxeviki per la bella cara d'unes quar fórmules. Pensi només Paradox el que se'ceiria si els socialistes dels països occidentals tinguessin aquesta grandesa que ell té en els maximalistes russos.

La pau d'Ucrània, com la de Finlàndia, no són sinó conseqüències de la política Lenin i Trotski. Aquesta política ha ller els ucraïnians i els finlandesos en braços d'alemanys. I no cregui Paradox que aquests paus separades siguin obra de les burgesies. Els membres de la Rada d'Ucrània i tots socialistes, encara que no maximalistes i al govern del nord de Finlàndia que fet la pau amb l'Alemanya hi ha socialistes que són contraris de la «guardia roja».

Tot s'ha perdut a Rússia, per dissort. F que no aprofitar almenys la lliçó que de tragèdia russa es deriva?

FULM

(1) En la dita al·lusió hi havia unes paraules, menys o més despectives, «la fraseologia dels mitings de barri», que d'una manera podien referir-se a Paradox.

Al concurs de caramelles

Nosaltres, sempre identificats amb les iniciatives que serveixen per a enlairar el bon nom de la nostra dolça Barcelona, volem contribuir amb nostre modest concurs al certamen de chors de caramelles que tindrà lloc entre dissabte Sant i Pasqua en la plaça de Sant Jaume. Oferim doncs algunes composicions, de les quals no cobrarem drets a les colles que les executin.

SOLO

«La luna nace brillante,
de entre las aguas del mar
y ahora mi corazón amante
un beso te viene a dar,
Ay! si.

Lo que por ti padeci.»

«Te acuerdas de las meriendas
que hacíamos en el pinar?
No recuerdas las haciendas
que te quise regalar?

Si, eh?

Pero renuncié.

Porque eres ingrata,
porque eres malvada,
lo prometes todo,
después no das nada.

Si me das un beso
me entregaré a tí.»

Si!

CHOR

Si, si si.

SOLO

Res!

CHOR

«Anda niña dale un beso
con estos labios divinos,
en el día en que os caséis
os haremos de padrinos.»

SOLO

Sal! Sal! Sal...!

Tenim un gat dintre'l ventre,
que de dia està quiet
perquè li donem begudes,
fum de pipa i aliments.

Però quan la nit arriba
i dormim i ell no té res,
treu les unghes, s'estarrufa
i esgarripa en el ventrell.

Ai! quin gat!

Ai! quin gat!

Ai! quin gat has agafat.

Això, es lo que'ns diu la dona
quan hom comença el gitar.
I es que les dones no saben,
que si es béu, és per calmar
a la fera de l'estomec
que ens esgarrapa la carn.

Ai! quin gat!

Ai! quin gat!

Ai! quin gat has agafat.

Pepeta! Pepeta!
obre'm el balcó,
no vui pas jo entrar-hi,
sinó una cançó.

Es la cançó minça

d'un enamorat.

que ve en companyia

de tot el veinat

a dirte:

T'estimo Pepeta,

Pepeta del cor;

o m'obres els braços

o sóc home mort.

Si no obres Pepeta,

el poble sabrà

que no moriria

de deixar-la entrà

CHOR

Deixa-la entrà! Deixa-la entrà!

Deixe-la entrà!

SOLO (molt tendre)

Deixa-la entrà...

PEPETA (tremola)

Bueno.

Notes de fora

Argelaguer.—Dies enrera, el nostre corb va fer un sermó ficat dins aquell cubell que a l'objecte tenen aparellat allà a la sinagoga, dient: Que feia uns 4 o 5 anys que havia succeït un gran misteri a la plaça d'Argelaguer. (No entengueu 405 anys, que aquest misteri és novell.)

«Ja recordareu, estimats germans, que per voluntat de Déu varen ésser cremats a la plaça d'aquesta població En Just i la seva dona, aquell matrimoni il·legal, aquells dos desgraciats que vivien d'aquella manera» (deuria volguer dir que vivien felços).

Sort que a les nostres orelles hi havia un poc de cotó fluix o sinó an aquell lloro l'hi haguérem fet alguna objecció.

Que no sap el que són misteris, senyor orador? vull dir, senyor Bugader? Per a mi, s'enten per misteri tot fet sobrenatural, que no és comprensible per la criatura humana, per quan s'aparta de les lleis de la naturalesa. Tingues per entès que la desgràcia ocorreguda an En Just i la seva criada, no va ésser cap misteri. Que si a tots els sarrions de carbó els untessin de petroli i els hi calessin foc es cremarien sense haver de menester la influència del Déu tot poderós. Que això d'inflamar-se el petroli i cremar-se tot el que és combustible, és una llei que Déu va donar a la naturalesa i no un misteri per a engreixar corbs.—Que consti, que la desgràcia va ésser casual, es tracta de un cas fortuït i d'una cosa simplement natural encara que horrorosa. Estaven el dit Just i la seva majordona arrenjant un bidó de gasolina, quan desgraciadament va propagar-se'ls-hi foc en el líquid, va fer explosió i ells dos varen quedar coberts de foc.

D'aquest percans varen morir els dos desgraciats. I ara, el nostre pastor, aquell que té l'obligació de curar llagues, refer desvanits i practicar totes les altres obres de misericòrdia, s'entreté a obrir records tristos, fent veure que Déu, amb sa bondat infinita, va cremar a dos ignocents.

Si em vols creure, fes bugada aviat, carboner, que poses a Déu vostre Senyor en molt mal terreny, perquè amb sa bondat infinita, per tu ni per ningú té cap necessitat de fer víctimes.

Es més bo Déu que la teva religió.

Mora la Nova.—Les eleccions efectuades el dia 24 en aquest poble, donen a favor del diputat d'esquerra, senyor Mallol, una majoria de 77 vots, i, efectuat el recompte de tot el districte, s'adquirí la victòria amb una majoria de 405 vots. Per tal motiu bé podem dir que el districte de Gandesa està de festa, ja que la derrota del caciquisme carlo-lliberal-regionalista, malgrat de la compra de vots feta a Batea, Caseres i altres pobles, és definitiva.

Un ocellot negre, que té el niu en un convent d'oronetes de clausura de Mora d'Ebre, donà un vol per aquest poble, cregut que amb son cant, *finebre* com el seu trajo i la seva ànima de canti, hauria caçat algun gafarró per a destinar-lo a engreixar a l'Oriol que per espai d'un mes ha anat volejant per totes les encontrades d'aquest districte, fins el dia 24, que convençut de què eren verdes a les 23, hora de l'expres de Madrid, amb el bec estirat i la cua entre les potes, i després d'haver-ne deixat més de 100,000 de l'ala, prengué el vol mentre els vivos que l'acompanyaven es despedien amb els crits entusiastes de adéu... primo... a reveure... primooooo, perquè aquests amics entusiastes, sens dubte, hauran donat també alguna llepadeta a les 100,000 de Pala esmentades.

No vull acabar aquesta informació sense fer constar ben alt, per a que tothom ho entengui, que el candidat contrincant del senyor Mallol era, encara que portés careta de monàrquico-independiente, significadament carlí, i, com que aquí no n'hi ha més enllà d'una vintena, el reste, fins a 106 vots que obtingué, són d'homes que segueixen dient-se encara republicans; i, francament, és tan trist i repugnant el paper que estan representant aquests senyors que, si no fessin asco, farien llàstima, perquè, dieu-me, senyors que vareu donar el vot al candidat carlí, vos ofendrieu si us cridessin per aquest mot: què sou? no podrieu enterar-vos del que sou? Si no sou carlins ni monàrquics la vostra conducta trista i desgraciada em fa comprendre que sou una cosa molt, però

molt, pitjor; si no són carlins ni monàrquics és que esteu moguts per un pastor i, aquest, obrant com a tal us esquila, ven la llana i es queda amb el producte de la venda. Teniu compte que, d'aquí a què us engreixi per a fer negoci amb la carn, no hi ha més que un pas.

Se m'oblidava dir que, entre aquests que acabo d'esmentar, n'hi ha algun de manyac que fins porten penja tal coll, en lloc de l'esquella, com els pertanyeria, algun títol acadèmic.

I fins una altra, perquè aquí convé fer molta neteja, doncs hi ha molta roba bruta.

L'ARBRE MALALT

Mirant i remirant l'arbre passa el dia el pobre Jan.

—Quina mena de malura deu tenir?, diu, sospirant.

Què ho fa que ses fulles cauen?

Còm és que, tot just sortits, els migrats brots que li neixen es veuen, de cop, marcits?

Ai, bon Jan!... No t'hi encaparris, que el mal ja està massa extès i, al fi, de desesperar-te tampoc en treuries res.

Accepta els fets i resigna't a la teva infausta sort, car l'arbre, vulgues, no vulgues, és mort!

La malura que'l rosega no és cosa d'avui, bon Jan.

No'n fa pocs d'anys que, traidora, amb sa vida està jugant!

Tu, ben lluny de preocupar-te'n, te'l miraves amb descuit,

i quan veies que floria i que encara dava fruit,

inconscient, l'abandonaves a l'embat dels elements,

pensant que ell sol se sabia defensar del fret i els vents.

Vas dormir-te a la seva ombra i avui, quan, amb l'ai al cor,

del teu llarg somni despertes, l'arbre és mort.

Dubtes?... Et negues a creure, lo que, aterrat, palpes ja?

Tant se val! L'hora s'acosta i lo que ha de ser, serà.

Mira-te'l, Jan, ja que sembla que encara no l'has ben vist: les branques, que rosegades!

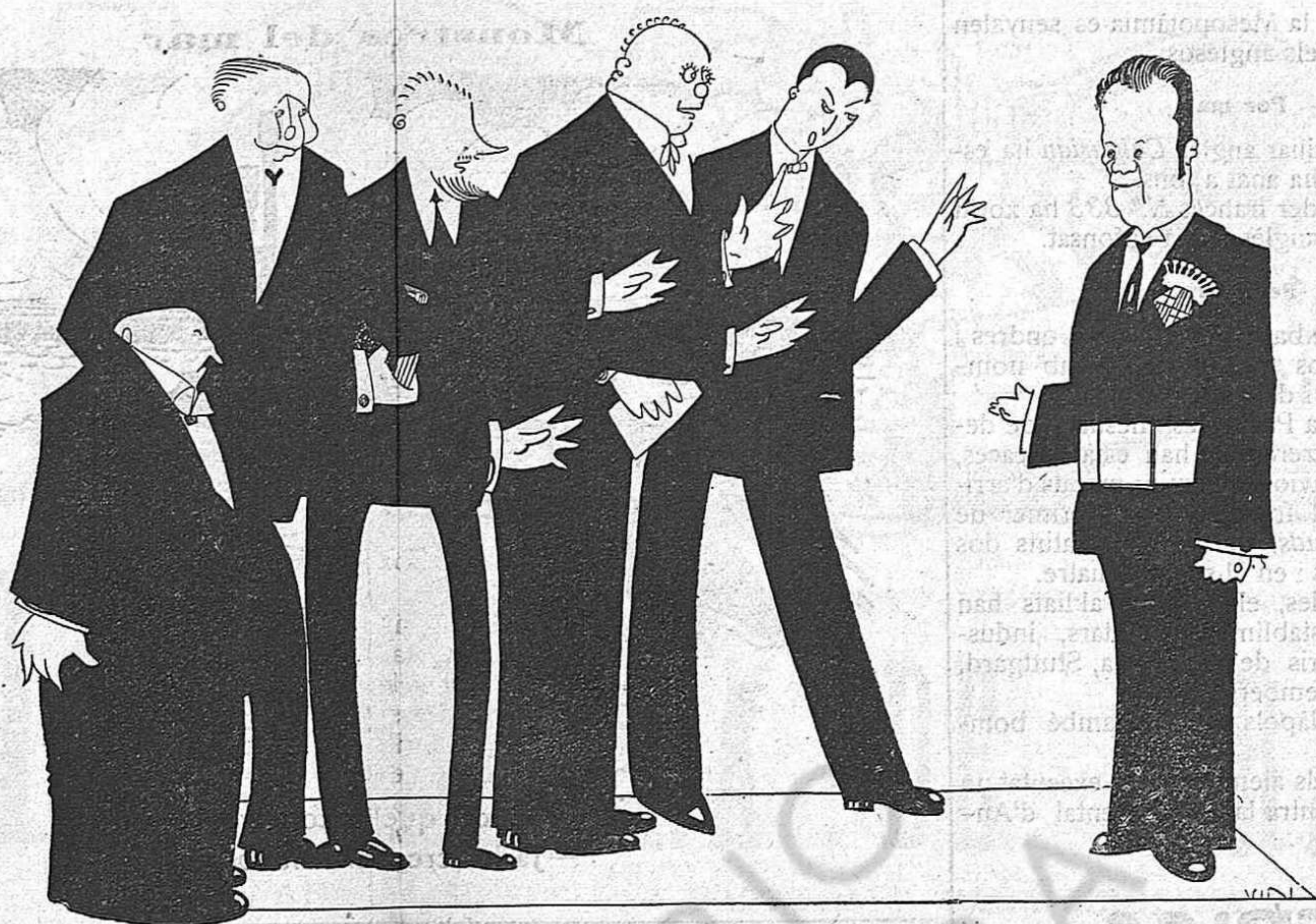
les fulles, quin tò més trist! I la soca, remoguda

per l'empenta del mestral, no't diu que les seves fibres

sols esperen la destra?

Nega, dubta tant com vulguis, plora amb tràgic desconhort,

resisteix-te a l'evidència... l'arbre és mort, és mort!...

El Batlle.—Senyors: ha arribat l'hora de treballar per la salvació de Barcelona... Tots.—Té raó. I si organitzavem un concurs de "caramelles"?...

En và demanes auxili als vells recursos de l'art i als miracles de la ciència: per salvar-lo, és massa tard. Res pot ja deturar l'obra de trenta anys d'imprevisió: ni l'adob regionalista, ni el nitrat renovadò, ni el superfosfat hidràulic, ni el guano ultra-radical, ni la poda de defensa, ni l'ensofrat cultural. O abatut per la ventada un dia de llevant fort, o menjat per la malura, l'arbre és mort, és mort, és mort!.....

C. GUMA

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

MAURA-CAMBÓ

QUEIXOS dos homes tenen una convergent pròpia, la que's posa de manifest en certes ocasions en que, com la present, En Cambó posa com a únic home per a fer quelcom profitós per Espanya an En Maura.

Fem les consideracions que es deriven de aquest fet.

Què representa, En Maura? En Maura representa la plasmació d'una política jutjada desfavorablement, per totes les nacions que tenen civisme, plètor de llibertat, i que representen la democràcia i el progrés. El senyor Cambó, que vol posar el problema català a la deliberació d'aqueixes nacions, té la desconsideració vers elles de proposar per a la governació d'Espanya an aquell home que en 1909 fou llençat violentment del càrrec que aleshores ocupava,

Què demostra, això? Que aqueixa convergent de que parlava ha arribat al seu fi, al punt de contacte, com també hi arribà en 1909, quan el poble es llençava al carrer protestant de lo que s'estava desenrotllant a l'Àfrica sense profit i sense glòria d'Espanya, mes si en profit d'uns quants poseïdors

d'accions de les mines que en aquell terreny hi ha fecundades per tanta

En aquell moment era En Cambó qui parlava des del seu orgue a la premsa La Veu, amb el cèlebre «delateu». I també era En Cambó el qui amb aquella carta dirigida an En Maura, li donava alè per a continuar aquella

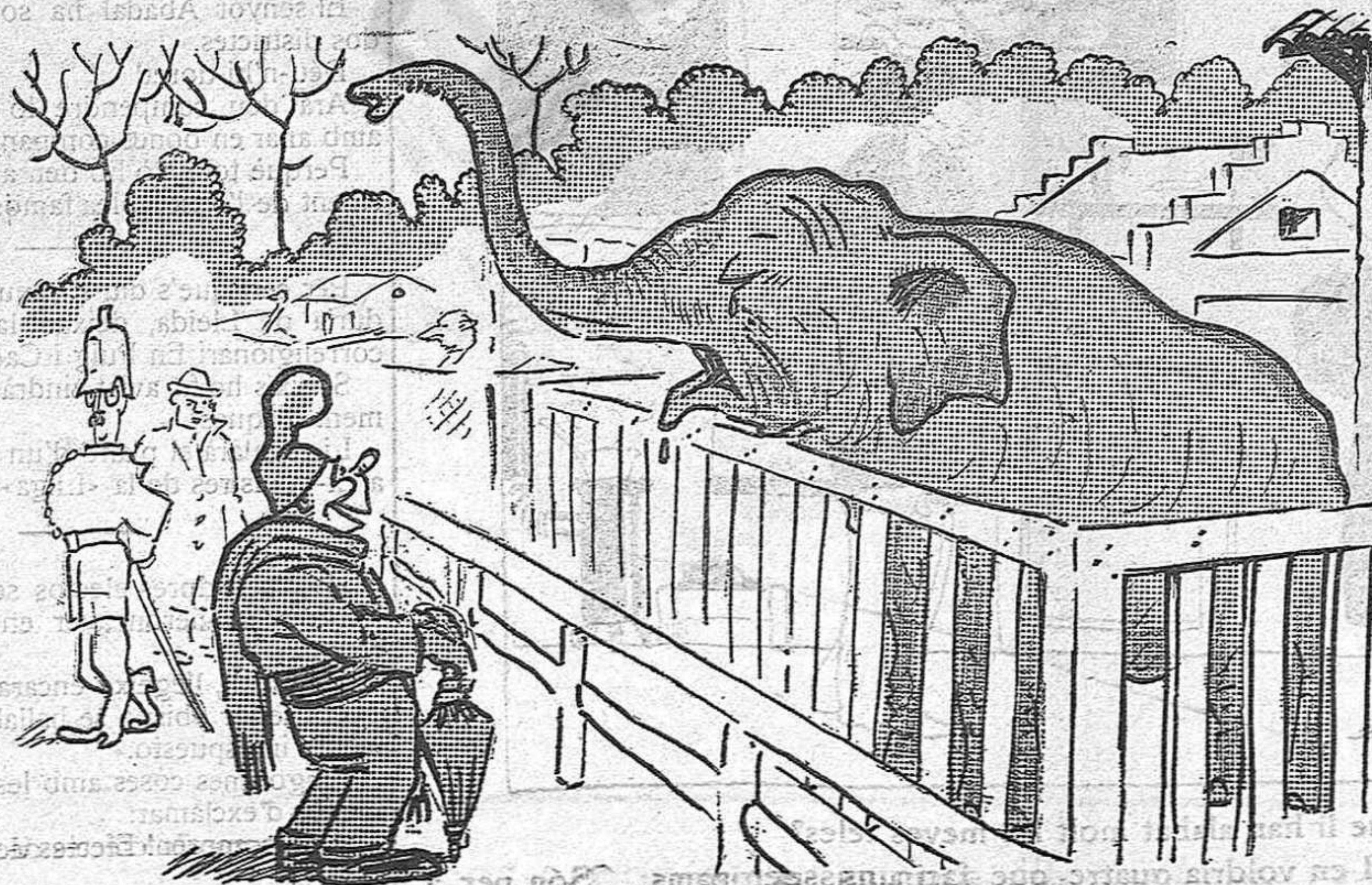
repressió que seguí a la sorollosa i tràgica protesta del poble, carta que fou llegida al Congrés després d'un violent debat contra el caigut. Les esquerres, junt amb la majoria dels homes lliures de prejudicis, donaven amb energia, esventant-ho ensemper per arreu d'Espanya, el «¡Maura, no!»; i avui, quan són cridats als consells de la Corona els renovadors, als que havien de posar al oblit, tots els vells prestijis, desprestijats, es fa possible per aquests mateixos aconsellar el retorn al poder, de l'home més desprestijat dels prestijis vells.

Aqueixa és la renovació que volen implantar els traidors a l'Assemblea de Parlamentaris, aqueixa és la renovació que anuncia ampulosament la Lliga.

Després d'aquests fets és apremiant el que Barcelona faci esclat de la seva indignació contra els que tenen concomitancies amb els carlins i En Maura,

B. S. VILA

Les subsistències

Aquests barcelonins se queixen per vici. Renoï, si en sortiren de butifarres d'aquest porcel

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 8 AL 15 DE MARÇ DE 1918

Per terra

Al front occidental, ha augmentat la lluita d'artilleria, que ha estat violentíssima en alguns sectors, especialment a la Champagne i al nord de Verdun, havent estat també molt nombrosos els cops de mà i les topades de patrulles. Al sector de la Lorena, les tropes nordamericanes han realitzat la seva primera acció ofensiva, executant un raid a través de les trinxeres alemanyes.

Al sector italià, ha seguit l'activitat de les artilleries i de les patrulles.

Al front oriental, les tropes austro-hongareses, per a combatre els maximalistes ukranians, s'han apoderat de la gran ciutat marítima de Odessa.

Al front de Macedònia, la artilleria aliada ha dirigit forts bombardejos sobre les posicions enemigues, seguits de diversos atacs locals de destacaments d'infanteria.

Al front de Palestina, els anglesos han continuat amb èxit les seves operacions per la vall del riu Jordà, fent recular novament als turcs, que han perdut la important posició estratègica de Hit.

Al front de la Mesopotàmia es senyalen nous avenços dels anglesos.

Per mar

El creuer auxiliar anglès *Calgarián* ha estat torpedejat i ha anat a fons.

El petit torpeder francès N.º 333 ha xocat amb un creuer anglès i s'ha enfonsat.

Per l'aire

Un nou bombardeig aeri de Londres i dos bombardejos més de París, amb nombroses víctimes i danys materials.

Pel que toca a París, les mesures de defensa preses darrerament han estat eficaces, veient-se molts avions enemics privats d'arribar a la capital francesa. En el primer de aquests dos raids, van ésser abatuts dos avions alemanys i en el segon, quatre.

En represàlies, els avions aliats han bombardejat establiments militars, industrials i ferroviaris de Magúncia, Stuttgart, Coblentz, Wurtemberg, etc.

La ciutat de Nàpols ha estat també bombardejada.

I, finalment, els alemanys han executat un nou raid aeri contra la costa oriental d'Anglaterra.

Monstres del mar

REPICS

OSTRES llegidors s'estranyaran pot-ser de que no parlem més sovint del nostre entranyable i empresonat amic Angel Samblancat.

Nosaltres no descensem en les gestions que puguin realitzar-se en favor del nostre company; però com que això, del parlar no pot fer-se sinó és en tò de llàstima i aquest tò no s'ha fet per a nosaltres, preferim no dir-ne res.

De primer no en parlàvem perquè no ens deixaven ni nomenar En Samblancat, ara no en parlem perquè també fóra inútil.

I sinó vegin lo que diu un confrare de la premsa diària:

«En la Capitania general se ha facilitado la siguiente nota oficiosa:

»El capitán general ha recibido con agrado la súplica en favor del detenido don Angel Samblancat, de la que se hace intérprete el periódico *El Diluvio* del 9 del actual, haciéndose S. E. cargo de la altruista iniciativa que guía a los peticionarios, lamenta el que por efecto del procedimiento a que aquél está sujeto, se vea en la imposibilidad de atender al ruego.»

Havent-se descobert algunes errades de còpia en el primer plec de la Gramàtica Catalana de P. Fabra, recentment publicada, els qui en posseeixin algun exemplar adquirit dins el gener o el febrer, són pregats de portar-lo a l'Institut d'Estudis Catalans (de 9 a 12 del matí) o a la Llibreria Espanyola (Rambla del Centre, 20), on els serà retornat després de llevades les errades damunt dites.

S'han reunit els prohoms de la «Lliga» per a preparar les campanyes en el Congrés i en el Senat.

Això no té res de particular. Cada vegada, després de les eleccions i abans d'obrir-se les noves Corts, els prohoms regionalistes se reuneixen i preparen campanyes per als debats.

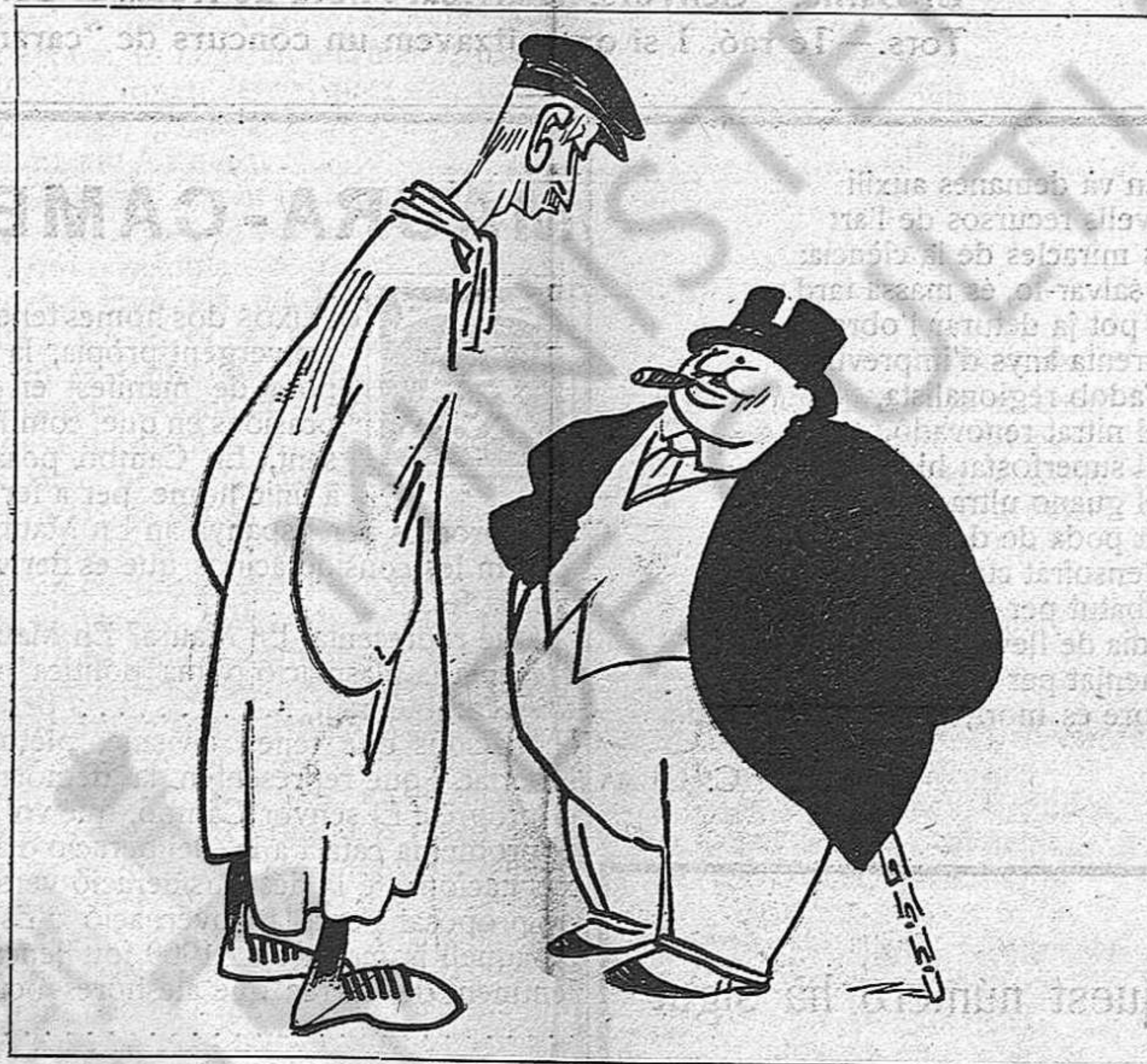
Lo extraordinari en aquesta ocasió és que els senadors porten més pressa i més empenya que els diputats.

Res!... que's veu que aquesta primavera altera més la sang dels vells que la dels joves.

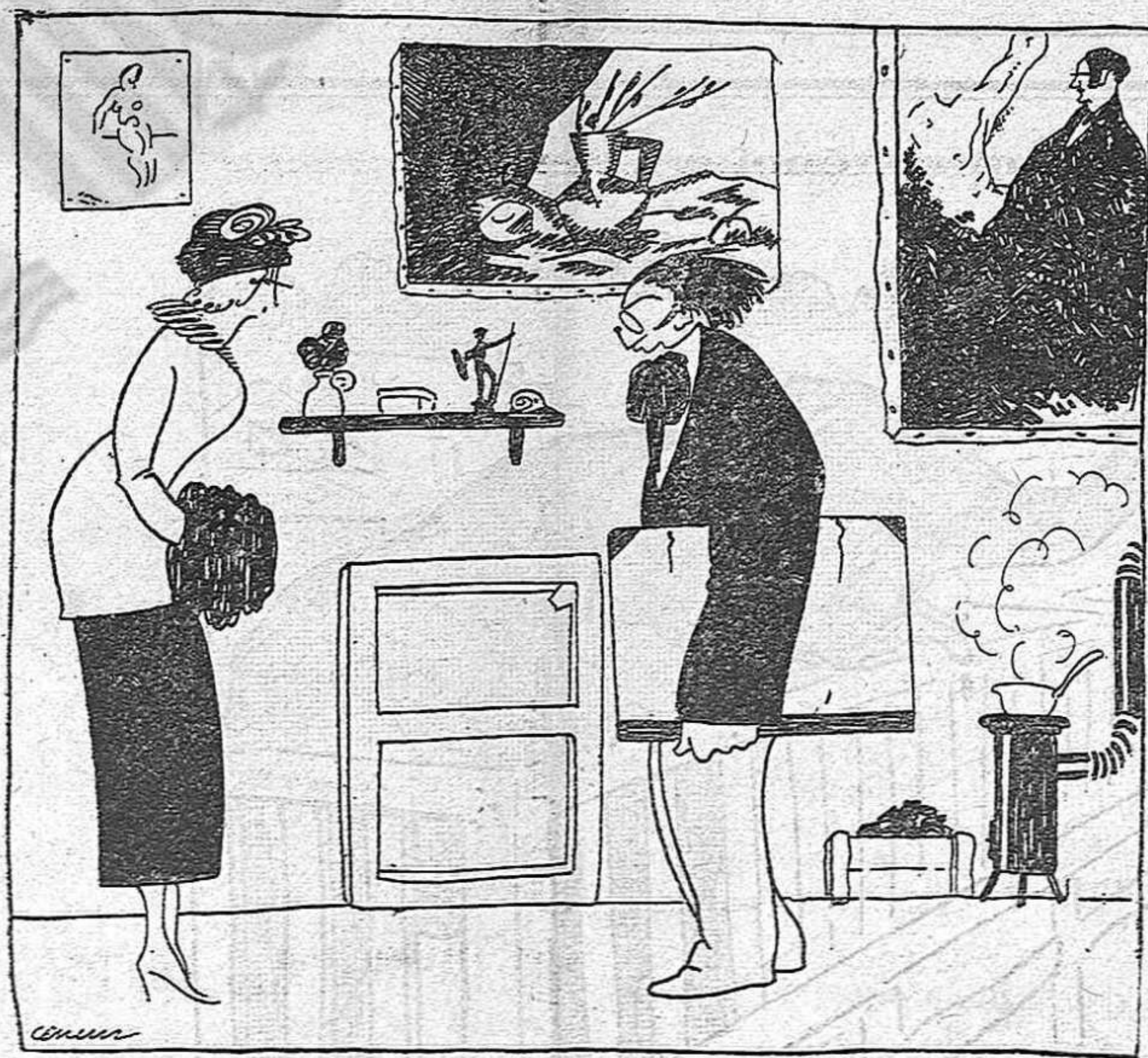
Després de permanèixer uns dies a Barcelona, ahir retornà a França el diputat dels Pirineus Orientals M. Brousse, gran amic dels catalans.

Durant sa curta estada fou dignament obsequiat pels francòfils de la nostra ciutat.

Entre altres actes, tingué lloc un banquet amical a la *Maison Dorée*, en el qual hi figuraren tots els artistes i escriptors que anaren acompanyats de l'ilustre francès a visitar el front ara fa uns quants mesos.

—Vosté que és acaparador... que no'm podria acaparar la sogra i la quitxalla?...

—Es dir que li han alabat molt les meves teles?
—Molt!... I en voldria quatre que facin uns set pams... Són per a fer unes coixineres.

El banquet de la derrota.

Dimarts, diada de Sant Josep, tindrà lloc en el Palau de Belles Arts un lunch en honor dels candidats de les esquerres derrotats.

I després no hi haurà *lucido baile de sociedad*?

Millor seria gastar els diners en una bona organització per a poder fer ben aviat el gran banquet de la victòria.

Com degueren veure, la crisi total començada el divendres se resolgué el diumenge, tornant a son lloc tots els ministres amb el mateix senyor Garcia al davant.

De modo que la despesa continua igual, amb la mateixa patrona.

Fins amb la mateixa cuinera i els mateixos guisats.

O, com si diguessim, amb la mateixa fam pels dispesers, que som els tristos espanyols.

Per a avui està anunciada al «Palau de la Música» una nova conferència política a càrrec dels senyors Cambó i Ventosa.

Diu que ens explicaran les crisis, els motius i les conseqüències.

Que és com si ens expliquessin un sopar de duro.

Perquè ens quedarem amb més gana de la que tenim.

«El governador se n'ha anat a passar uns dies a Madrid, perquè és el sant d'un membre de la seva família.»

Que les logri felices!

Vés quines minúcies ens expliquen, els diaris!

El que va exercir de president de la *mesa* en l'elecció de senadors efectuada en el Saló de Sant Jordi, és un senyor de noranta dos anys.

An aqueix aprenent de Matusalem se li podria preguntar:

Que'n deu haver vist, vostè, en aquest món, de tupinades!

Però ¿oi que, com les d'aquestes eleccions passades, no n'havia vist mai de la vida?

El Centre de «Defensa Social» ha ofert un banquet als diputats electes del partit de don Jaume.

A l'acabar-se l'àpet varen pronunciar sendos discursos En Pareja, En Dalmases i el comte de Santa Maria de Pomés.

Ja els planyo, als comensals!

Quines postres!

«No puede ser más enorme lo que está pasando y lo que puede pasar.»

Paraules d'En Lerroux pronunciades el dia de la crisi.

Paraules que no diuen res i ho volen dir tot... o vice-versa.

Paraules vuides, com les closques de quasi tots els quefes-directors de la nostra política.

Closques que són també *enormes* com lo que «puede pasar» i «lo que está pasando».

El senyor Abadal ha sortit senador per dos districtes.

Déu-n'hi-doret!

Ara deu comprendre lo que s'hi guanya amb anar en bones companyies.

Perquè tot això ho deu a haver sigut president de l'Assemblea famosa.

Per cert que's diu si renunciarà a la senaduria de Lleida, deixant-la a mans del seu correligionari En Puig i Cadafalch.

Si aixís ho fa, aviat vindrà la prova d'agraïment d'aquest.

Li regalarà el plano d'un xalet-refugi per a ex-ministres de la «Lliga».

Llegeixo:

«Los senadores electos señores Argemí y Junyent estuvieron ayer en el Palacio Episcopal...»

Més avall, llegeixo encara:
«El señor obispo se hallaba, ayer, ligeramente indispuerto.»

I lligo unes coses amb les altres, i no puc menos d'exclamar:

—Se comprèn! Efectes de la visita!